

тия живописни развалини. Особено е красива гледката, когато вървимъ по старото шосе покрай самата рѣка. Следъ единъ завой, предъ насъ се открива високъ скалистъ ридъ надвесенъ страхотно надъ самата рѣка, съ непристъпни отвесни склонове. Отгоре надъ тѣхъ стърчи постройка на кула и красива стара черква. Това е крепостта. Тя е почти недостъпна. Само по една тѣсна и опасна пжтека откъмъ юго-западната страна човѣкъ може да се доближи до нея. Отвредъ наоколо се спущатъ високи скали, които правятъ това мѣсто непристъпно, като орлово гнѣздо. Но нѣма укрепление, което да устои на победоносния човѣшки духъ и воля. Непристъпната крепостъ не веднажъ била превзimana съ пристѣпъ. И не веднажъ, изнурени отъ гладъ, нейнитѣ защитници смирено отваряли вратитѣ ѝ предъ по-силния нападателъ. Въпрѣки това нейната слава се носѣла надалечъ и името ѝ вдъхвало страхъ. Защото само следъ много кърви и трупове неприятелътъ е могълъ да се доближи до нейнитѣ врати. Когато изнамѣрили пушката и топа, тия планински крепости станали излишни. И стениитѣ на крепостта били изоставени да се рушатъ. И днесъ отъ нѣкогашната горда крепостъ сж останали само следи: тукъ-таме по нѣкой порутенъ зидъ и на челото на скалата, четвъртита кула, която се вижда отъ града.

Крепостта пазила своето значение дълго време. За нея споменуватъ често старитѣ писатели следъ XII вѣкъ, които я наричатъ „станимашка крепостъ“. Каква е била нейната сждба презъ първото българско царство и дали е сжществувала тогава, за сега не се знае. Но презъ второто българско царство знаемъ, че тя е българска крепостъ. Нейнъ пръвъ владѣтель е Иванко, убиецътъ на царь Асена I,